

Jesu Kristi uppenbarelse – Nummer nio

Jesajas sista profetiska berättelse: Uppenbarelsen om Kristus och de 144 000:s profetiska roll

Jeff Pippenger
2023-11-01

Jesajas bok, och särskilt Jesajas sista profetiska framställning i kapitel fyrtio till sextiosex, är en framställning som betonar en handfull viktiga profetiska sanningar, direkt förbundna med Jesu Kristi uppenbarelse, vilken nu avtäcks när vi närmar oss slutet av människans nådatid. En av dessa sanningar är uppenbarelsen av Alfa och Omega. Ingen annan bok i Bibeln kommer i närheten av Jesajas vittnesbörd om det drag i Guds karaktär som åskådliggör slutet av en sak tillsammans med början av en sak.

Vem har verkat och utfört detta, han som från begynnelsen kallade släktena fram? Jag, Herren, den förste, och med de sista; jag är han. Jesaja 41:4.

Det är i Jesaja som Gud anger vad det är som bevisar att Gud är Gud.

Så säger Herren, Israels konung, och hans återlösare, Herren Sebaot: Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finns ingen Gud. Och vem kan, såsom jag, kalla fram det och förkunna det och lägga fram det för mig, sedan jag insatte det forntida folket? Och det som kommer, och det som skall komma, må de förkunna för dem. Frukta inte och var inte förskräckta: har jag inte från den tiden låtit dig höra det och förkunnat det? Ni är ju mina vittnen. Finns det någon Gud förutom mig? Nej, det finns ingen Gud; jag känner ingen. Jesaja 44:6–8.

Jesajas sista profetiska framställning betonar den fullkomliga och slutliga uppfyllelsen av den Hjälpares ankomst som Jesus utlovade.

Hören på mig, ni som far efter rättfärdighet, ni som söker Herren: se på klippan varifrån ni har blivit huggna, och på hålet i den grop varifrån ni har blivit upptagna. Se på Abraham, er fader, och på Sara, som födde er; ty när han ännu var ensam kallade jag honom och välsignade honom och förökade honom. Ty Herren skall trösta Sion: han skall trösta alla hennes öde platser; och han skall göra hennes öken lik Eden och hennes ödemark lik Herrens lustgård; fröjd och glädje skall finnas därinne, tacksägelse och lovsångens röst. Jesaja 51:1–3.

Hjälparen anlände i juli 2023. En annan sanning som betonas i Jesajas framställning är den dolda, tredelade historien om de sju åskorna, vilken utgör strukturen för ”emeth”, det hebreiska ord som bildades av den hebreiska alfabetets första, trettonde och sista bokstäver.

Ett dån från staden, en röst från templet, Herrens röst, som vedergäller sina fiender. Jesaja 66:6.

En annan viktig sanning som framställs i Jesaja är Islams roll som redskapet för Guds verkställande dom, först över Förenta staterna och därefter över världen för genomdrivandet av

söndagstvang.

Med måtta, när den skjuter fram, går du till rätta med den; han hejdar sin hårda vind på östanvindens dag. Jesaja 27:8.

Alla dessa sanningar skulle kunna kategoriseras som beståndsdelar av midnattsropets budskap, vilket i liknelsen om de tio jungfrurna utgör framställningen av budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse, som Fadern gav åt Jesus, som gav den åt Gabriel, som gav den åt Johannes, som skrev ned den och sände den till församlingarna. Vi har använt Jesajas sista berättelse för att understödja den profetiska händelselinje som börjar i Uppenbarelsébokens elfte kapitel, och vi har nu kommit till det tolfte kapitlet, där vi finner att kvinnan klädd i solen framställs med den symbolik som så kraftfullt bekräftas av Jesaja, nämligen att Kristus illustrerar slutet på en sak genom början på en sak.

Och ett stort tecken visade sig i himlen: en kvinna, klädd i solen, och månen under sina fötter, och på sitt huvud en krona av tolv stjärnor. Och hon var havande och ropade i barnsnöd och vända för att föda. Och ett annat tecken visade sig i himlen; och se, en stor röd drake, med sju huvuden och tio horn, och sju kronor på sina huvuden. Och hans stjärt drog med sig en tredjedel av himlens stjärnor och kastade dem ned på jorden. Och draken stod framför kvinnan som skulle föda, för att sluka hennes barn så snart det hade blivit fött. Och hon födde ett gossebarn, som skulle styra alla folk med järnspira; och hennes barn rycktes upp till Gud och till hans tron. Uppenbarelséboken 12:1–5.

Kvinnan i Uppenbarelséboken tolv är en symbol för Guds utvalda folk genom historien. De tolv stammarna i det forntida, bokstavliga Israel representerar början på Guds utvalda förbundsfolk. De tolv stammarna förebildar slutet på det forntida, bokstavliga Israel, då Kristus utvalde tolv lärjungar. Dessa tolv lärjungar vid slutet av det forntida, bokstavliga Israel var också de tolv apostlarna vid början av det moderna, andliga Israel. Två vittnen från början och ett vittne från slutet förenas för att fastställa tre vittnen, vilka identifierar de etthundafyrtiofyra tusen som slutet på det moderna, andliga Israel.

De etthundafyrtiofyra tusen är också den banerfana som förkastades av sina bröder. De är den banerfana som var en dal av döda, förtorkade ben, liggande på den stora stadens gata, Sodoms och Egyptens, vilka mördades av vilddjuret som steg upp ur avgrunden. De är den banerfana som är kronans stenar, vilka kvinnan bär på sitt huvud.

Och HERREN, deras Gud, skall på den dagen frälsa dem såsom sin hjords får; ty de skall vara såsom stenarna i en krona, upplyfta såsom ett banér över hans land. Sakarja 9:16.

Baneret, vilket utgörs av de etthundafyrtiofyra tusen, är stenar, liksom Kristus.

Och alla drack samma andliga dryck; ty de drack ur den andliga klippan som följde dem, och den klippan var Kristus. 1 Korinthierbrevet 10:4.

Kristus är en förebild för de etthundafyrtiofyra tusen, och Petrus instämmer med Paulus i att Kristus är den ”levande stenen” som förkastades, och Petrus framhöll också att Guds folk likaledes är ”levande stenar”.

När ni kommer till honom, den levande stenen, som visserligen blev förkastad av människor men utvald av Gud och dyrbar, blir också ni, såsom levande stenar, uppbyggda till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som genom Jesus Kristus är välbehagliga för Gud. 1 Petrus 2:4, 5.

De etthundrafyrtiofyra tusen är inte endast stenarna i kvinnans krona; de är kronan själv.

För Sions skull vill jag inte tiga, och för Jerusalems skull vill jag inte unna mig någon ro, förrän dess rättfärdighet bryter fram såsom ett sken, och dess frälsning såsom ett brinnande bloss. Och hednafolken skall se din rättfärdighet, och alla kungar din härlighet; och du skall få ett nytt namn, som Herrens mun skall nämna. Du skall också vara en härlighetens krona i Herrens hand och ett kungligt diadem i din Guds hand. Jesaja 62:1–3.

Kristus är en förebild för de etthundrafyrtiofyra tusen. Han är Klippan, och de är ”stenar”. De är ”en härlighetens krona i Herrens hand”, och Kristus är härlighetens krona.

På den dagen skall HERREN Sebaot vara en härlighetens krona och en skönhetens diadem för kvarlevan av sitt folk, och en domens ande för den som sitter till doms, och en styrka för dem som driver striden tillbaka till porten. Jesaja 28:5, 6.

När man betraktar talet tolv i sammanhanget av början och slut, representerar kvinnan det utvalda förbundsfolket från det forntida Israel vid berget Sinai, ända fram till historien om de etthundrafyrtiofyra tusen. De har förebildats av Kristus, och hans födelse förebildade uppståndelsen av de döda, torra benen från gatan där de hade mördats den 18 juli 2020. Den tvåstegsprocess som Heseziel trettiosju så kärnfullt identifierar, och som bringar dessa två profeter till liv, ”omnämns först” i skapelsen av Adam.

Adam skapades i två steg. Han formades först, därefter andades Kristus in livsanden i honom, liksom anden från de fyra vindarna i Heseziel gav de förtorkade benen liv. Adam skapades som en fullt mogen man, men hans skapelse var likväl hans födelse. De etthundrafyrtiofyra tusen föds efter tre och en halv symboliska dagar av att ha legat döda på gatan som löper genom dödens dal. De etthundrafyrtiofyra tusen föds av kvinnan som födde ”gossbarnet, som skulle styra alla folk med en järnstav”. Såsom en symbol för församlingen genom historien representerar kvinnan i Uppenbarelseboken tolv samma symbolik som ”berget” i Daniel två.

”Uppenbarelseboken är en förseglad bok, men den är också en öppnad bok. Den återger underbara händelser som skall äga rum i de sista dagarna av denna jords historia. Denna boks läror är bestämda, inte mystiska och obegripliga. I den tas samma profetiska linje upp som i Daniel. Vissa profetior har Gud upprepat och därigenom visat att vikt måste fästas vid dem. Herren upprepar inte sådant som inte är av stor betydelse.” Manuscript Releases, volym 9, 8.

Samma profetiska linje som återfinns i Daniel tas upp i Uppenbarelseboken. Daniels sten, som är uthuggen ur berget utan händer, är Petrus’ ”levande stenar”, vilka ”uppbyggs till ett andligt hus, ett heligt prästerskap”, och Daniels sten representerar också de etthundrafyrtiofyra tusen. Berget är Guds församling genom historien.

Och i dessa kungars dagar skall himlens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet skall förstöras; och riket skall inte överlämnas åt något annat folk, utan det skall krossa och göra slut på alla dessa riken, och självt skall det bestå för evigt. Eftersom du såg att stenen blev uthuggen ur berget utan människohänder och att den krossade järnet, kopparen, leran, silvret och guldets, så har den store Guden kungjort för kungen vad som skall ske härnäst; och drömmen är viss, och dess uttydning tillförlitlig. Daniel 2:44, 45.

Midnattsropsbudskapet från de etthundrafyrtiofyra tusen framställs också som det sena regnet, och det är under det sena regnets tid som Gud ”upprättar” det rike som representeras av Daniels sten.

”Det sena regnet kommer över dem som är rena — då skall alla ta emot det såsom förr.

”När de fyra änglarna släpper taget, kommer Kristus att upprätta sitt rike. Ingen får det sena regnet utom de som gör allt de kan. Kristus skulle hjälpa oss. Alla skulle kunna segra genom Guds nåd, genom Jesu blod. Hela himlen är intresserad av verket. Änglarna är intresserade.” Spalding and Magan, 3.

Islams fyra vindar släpps lösa vid söndagslagen, och därefter upprättar Kristus sitt rike. Detta sker i de andliga rikenas dagar i Daniel kapitel två. De fyra sista andliga rikena i Nebukadnessars dröm förebildades av de fyra första bokstavliga rikena. Det bokstavliga Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom representerar det andliga Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom.

Det andliga Babylon är huvudet av guld, som fick ett dödligt sår år 1798, såsom förebildat genom att Nebukadnessar tillfälligt avlägsnades från makten under ”sju tider”. När den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten bildar det åttonde riket, som är av de sju, kommer det att bestå av alla de andliga rikena, representerade i Nebukadnessars bildstod i kapitel två. Påvedömet dött och påvedömet uppväckt utgör det andliga guldhuvudet i början och slutet av bildstoden fyra andliga riken. Förenta staterna, såsom det andra av de fyra rikena, framställs som det andliga Medo-Persien. Förenta nationerna, såsom det tredje av de fyra rikena, framställs som det andliga Grekland, och tillsammans utgör de alla den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten för att upprätta det åttonde riket, som är av de sju. Påvedömet är antikrist och söker efterlikna Kristus. I detta avseende är påvedömet, av de sista fyra andliga rikena, det första och det sista.

Stenen, som höggs ut ur berget, blir till ett rike som uppfyller hela jorden, och den uppreses till ett baner ”i dessa konungars dagar”, ty alla bildstodens andliga riken är verksamt representerade i ”de sista dagarna”. Upphöjandet av baneret, vilket är upprättandet av Kristi rike, äger rum när islams fyra vindar släpps lösa och det sena regnet utgjuts utan mått vid söndagslagen.

Stenen som höggs ut ur berget skall krossa alla jordens andliga riken, representerade av ”järnet, kopparen, leran, silvret och guldets”. De etthundrafyrtiofyra tusen representerar Kristus, som i Uppenbarelseboken tolv är ”gossbarnet”, vars födelse förebildade de etthundrafyrtiofyra tusens födelse. ”Gossbarnet” skall ”styra alla folk med järnspira”. Med den spiran skall han krossa folken.

Jag vill kungöra Herrens beslut: Han sade till mig: Du är min Son, jag har i dag fött dig. Be mig, så skall jag ge dig hednafolken till arvedel och jordens yttersta gränser till egendom. Du

skall krossa dem med järnspira, slå dem i stycken såsom ett lerkärl. Psalm 2:7–9.

Guds Son blev född av Fadern. Många tar denna sanning och förvränger den till sin egen undergång. ”Född” betyder att ge liv åt, men vi vet att det aldrig har funnits en tid då Kristus inte existerade.

”Men Anden säger uttryckligen att i de yttersta tiderna skall somliga avfalla från tron och hålla sig till förförande andar och onda andars läror, genom hycklande lögnare, som har sitt samvete brännmärkt med glödande järn.” Före de sista utvecklingarna i avfallets verk kommer det att råda en förvirring i tron. Det kommer inte att finnas klara och bestämda uppfattningar om Guds hemlighet. Den ena sanningen efter den andra kommer att fördärvas. ”Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: Gud blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i Anden, sedd av änglar, predikad för hedningarna, trodd i världen, upptagen i härlighet.” Det finns många som förnekar Kristi preexistens och därför förnekar hans gudom; de tar inte emot honom som en personlig Frälsare. Detta är ett fullständigt förnekande av Kristus. Han var Guds enfödde Son, som var ett med Fadern från begynnelsen. Genom honom blev världarna skapade.” Signs of the Times, 28 maj 1894.

När Kristus identifieras som Faderns ”födde”, anger detta en sanning som är förknippad med Kristus, en sanning som fördärvas om den tvingas in i den mänskliga föräldraskapets modell. Vi kan inte bedöma Gud utifrån vårt mänskliga perspektiv. Vi kan endast bedöma Gud så som Han själv framlägger sin bedömning av sig själv.

Den ogudaktige må överge sin väg och den orättfärdige sina tankar; och han må vända om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall ge riklig förlåtelse. Ty mina tankar är inte era tankar, inte heller är era vägar mina vägar, säger Herren. Ty liksom himlarna är högre än jorden, så är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar. Jesaja 55:7–9.

Att förvränga ordet ”född” för att hävda att det fanns en tid då Fadern födde Kristus är att ge ”akt på förföriska andar och onda andars läror”. För syftet med vår nuvarande studie påvisar jag endast att kvinnan i Uppenbarelseboken tolv skulle föda ”gossen”, som skall styra folken med en järnstav. De etthundrafyrtiofyra tusen skall också styra folken med en järnstav.

Församlingen i Tyatira återkommer när påvedömets dödliga sår läks genom söndagslagen. I den historien är löftet som ges åt Guds folk att de som övervinner skall regera över ”hednafolken” med ”en järnstav”.

Och den som segrar och intill slutet bevarar mina gärningar, åt honom skall jag ge makt över folken. Och han skall styra dem med en järnstav; såsom en krukmakares kärl skall de slås i spillror, liksom jag har fått av min Fader. Uppenbarelseboken 2:26, 27.

Guds folk, som befinner sig i den slutliga manifestationen av församlingen i Tyatira, är de etthundrafyrtiofyra tusen. Kvinnan födde i begynnelsen Kristus, och i slutet föder hon de etthundrafyrtiofyra tusen, som följer Lammet.

Och de sjöngo liksom en ny sång inför tronen och inför de fyra varelserna och de äldste; och ingen kunde lära sig den sången utom de etthundrafyrtiofyra tusen, som voro friköpta från jorden. Dessa äro de som icke hava befläckt sig med kvinnor; ty de äro jungfrur. Dessa äro de som följa Lammet varthelst det går. Dessa hava blivit friköpta från människorna såsom en förstlingsfrukt åt Gud och åt Lammet. Uppenbarelsboken 14:3, 4.

Kristus föddes ”först”, och de etthundrafyrtiofyra tusen följer Lammet, och därför föds de ”sist”. Kristus blev ”uppryckt till Gud”, liksom de två vittnena i Uppenbarelsboken elva. Båda hennes barn stiger upp till Fadern.

Och hon födde ett gossebarn, som skulle regera över alla folk med järnspira; och hennes barn blev uppryckt till Gud och till hans tron. Uppenbarelsboken 2:5.

Kristus, såsom Härskarornas Herre, är också ”Jakobs del”, och Israel är ”hans arvedels stav”, och Israel är också hans ”stridsyx” och hans ”krigsvapen”, vilka han använder för att ”slå sönder folken”.

Jakobs del är inte såsom deras; ty han är den som har danat allt, och Israel är hans arvedels spira; HERREN Sebaot är hans namn. Du är min stridshammare och mina krigsvapen; ty med dig skall jag krossa hednafolk, och med dig skall jag fördärva kungariken. Jeremia 51:19, 20.

Kristus och de etthundrafyrtiofyra tusen härskar båda och slår sönder folken med en järnstav. Kristus är ”Jakobs arvedel”, men så är också hans folk.

Ty HERRENS del är hans folk; Jakob är hans arvedels lott. 5 Moseboken 32:9.

Stenen som blev uthuggen ur berget, vilken representerar Guds församling, är den slutliga manifestationen av Hans församling som fyller jorden med Hans härlighet, och de brukas som Guds stridsyx för att slå mot bildstodens fötter och förvandla dessa riken till ”agn från sommartröskplatserna”. Dessa riken blåses bort av vinden.

Då blev järnet, leran, kopparen, silvret och guldets allesammans krossade och blev som agnar på sommartröskplatserna; och vinden förde bort dem, så att ingen plats mer fanns för dem. Och stenen som träffade bildstoden blev ett stort berg och uppfyllde hela jorden. Daniel 2:35.

Det var nödvändigt att placera symboliken kring kvinnan i sammanhanget av baneret som upplyfts till himlen, ty Uppenbarelsboken kapitel tolv identifierar början på ett krig mellan Kristus och Satan som började i himlen, och därigenom identifierar det ett krig i himlen som utmärker slutet på den stora striden mellan Kristus och Satan. Uppenbarelsboken kapitel tolv och tretton skildrar den stora stridens sista krig, och det gör de genom att framställa Satans representanter och de etthundrafyrtiofyra tusen kämpande i himlarna.

I nästa artikel kommer vi att gå vidare till att behandla kriget i himlen i de ”yttersta dagarna”, vilket förebildades av det krig i himlen som började i begynnelsen.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn lika ett lamm, och det talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela makt inför det, och förmår jorden och dem som bor på den att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt.

Och det gör stora tecken, så att det till och med får eld att falla ned från himlen på jorden i människors åsyn, och det förleder dem som bor på jorden genom de tecken som det fått makt att göra inför vilddjuret; och det säger till dem som bor på jorden att de skall göra en bild åt vilddjuret, som hade ett sår av svärd och ändå levde. Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda alla dem som inte tillbad vilddjurets bild. Och det förmår alla, små och stora, rika och fattiga, fria och trälarna, att ta emot ett märke på sin högra hand eller på sina pannor, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket eller vilddjurets namn eller talet för dess namn. Här gäller det visshet. Den som har förstånd må räkna ut vilddjurets tal, ty det är en människas tal, och dess tal är sex hundra sextiosex. Uppenbarelseboken 13:11–18.